

Вісник Малозахищених

Викриваймо зло - переможемо!

Громадсько-політична газета ГО “З’єднання борців “За справедливість”

№ 1(34)
1-15
Січня
2005 р.

Міліцейське користолюбство за конфіденційність ховається (Фейлетон)

Атомники 21 грудня в Нетішині День Енергетика святкували. То й хай собі. Тим паче, що журналістів газет „ВМ” та „ГІ” не кликали. А чого ж безбрішних малозахищених кликали туди, де всі захищені великими грошима, які отримують за те, що годують нас радіацією. Тим паче, чого кликати — подія суто виробничого характеру. Нею навіть профком не займався. Адміністрація усе організувала, закликали ЗМІ, які нічого зайвого не покажуть, не напишуть (своїх майже). Поклич тих малозахищених, так вони знову напишуть, що в Славутському районі смертність втричі збільшилася, що в Нетішині ніби половина жінок половину грудей мають, а друга половина (а то й обидві) вирізані від раку. І звідки вони це взяли, ніби хто перевіряв. Це ж мужчин можуть перевірити. А хто знає, може, їм теж половині простати повіризували, а декому то разом із тим відрізали й те, чим в Януковича жбурляли. Усе може бути... Не кликали, та ще й охорону з міліції офіцерську проінструктували: без записень нікого не впускати. Дійство відбувається, а непрошені не йдуть. Та під кінець з’явився один. Каже до нього лейтенант-міліціонер: — „Запрошення?” А той: “Нема, але я журналіст, маю намір висвітлити цю подію, треба декого побачити, зафотографувати закриття, покаже посвідчення. Лейтенант: — Ні! Так цей журналіст, на мораль став тиснути — Ви ж офіцер міліції, повинні знати, що журналіст вправі бути на будь-якій події без запрошення; забезпечуйте, будь ласка, свободу отримання інформації, а не перешкоджайте. Але офіцер міліції виштовхувати став неслухняного журналіста, а той диктофона дістає. Та міліція в Нетішині, коли захищає інтереси багатогрошової ХАЕС, нічого не боїться. Твердо знає: „Де гроші, — там сила” — Ви, каже офіцер, мене диктофоном не лякайте, пишіть що хочете, не пушу і вийдіть, бо заходити людям заважає. Так той все одно не слухає. Так вже ж виходити будуть, каже і так, з включеним диктофоном, черговому міліції телефонує, шукаючи порятунку. Пояснює, так і так — працювати журналісту не дають працівники Ваші — Хто? — Так і я запитую, своє посвідчення показую, а він навіть прізвище називати не хоче. Черговий каже: та що він там, не розуміє, а ну дайте йому трубку. І журналіст просить лейтенанта: Візьміть, будь-ласка, трубку, черговий міліції Вас питає. —А що мені черговий, мене суди поставили і сказали кого слухати, а я на службі. —Що за служба? В людей, на свято на вході гостинно запрошують, а міліції нема - кличуть, лиш тоді,

коли конфлікт якийсь. Чи то вже модно стало, щоб міліція охороняла на святі, як ото з гармат в повітря грішми стріляти, чи так гроші нікуди дівати? Журналіст знову просить: — Закінчується ж святкування, я не встигну. Черговий у відділку, видно милостивий, каже в слухавці: Ви не переживайте, я зараз зв’яжусь з заступником відділу, він там на святі і керує тим лейтенантом, то все владнає. Постояв, журналіст, почекав — нема. А тут вже й подія закінчилася, народ став виходити з зали та вдягатися в гардеробі. Лейтенант пішов. Що будеш робити о двадцятій годині? Зачекав журналіст між дверима, думав, хоч зловити на виході, кого хотів, та, видно, що для різних людей різні виходи, привітав багатьох, його привітали й собі пішов додому. На другий день дав журналіст журналістські запити-листи на ХАЕС: адміністрації і в профком, і в міліцію...

З профкому одразу відповіли, що вони організацією святкування не займалися. Адміністрація не вважає за потрібне відповідати. На закон, мораль, на читачів газети їй наплювати. А міліція відповіла. Кажуть, що то у них, в міліції, випитують заборонену законом конфіденційну та для службового користування інформацію. Гляди, ще й за шпигунство посадять. І про те, що співробітник не впустив журналіста газет „ВМ” та „ГІ”, кажуть, правильно не пустив, бо то відомчий захід, а про те, чого журналіст прийшов, він не чув, не зрозумів. Прізвища співробітника, що не впускав, не назвали. Правда, заступник начальника Нетішинського МВ УМВС в Хмельницькій області майор міліції Вербець С.Г., з гордістю за себе, написав: мною було дано вказівку співробітникам... нікого не впускати в середину приміщення...

Анатолій Войтко
журналіст

Від редакції. Цікаво, до яких пір міліція буде такою? Такою, що (на нашу думку) служити навіть незаконно тим, у кого великі гроші, а за народні гроші не хоче законно народу служити, та ще й „глухаря грає” — прикидається, що не розуміє.

Тож прохання до прокурора Нетішина: з’ясувати, на скільки законно недочуває міліція... у цій випадку? Кваліфікувати дії міліції у цій події щодо законності. Таке ж прохання до начальника МВ міліції у місті Нетішині, але й додатково ще роз’яснить: чи справді в міліції вважають, що на відомчі свята, як то: міліції, армії, енергетиків - не треба журналістів впускати?

НЕЗАСУДЖЕНИЙ ГЕНОЦИД

Розпочинаємо публікацію витягів матеріалів з книги „Великий терор на Хмельниччині” (видання друге доповнене і виправлене) автори В.А Дмитрик Л.А Савицький та ін. Очікуємо, що з часом читач відукнеться на цю публікацію, а після закінчення відгуки опрацюємо і теж опублікуємо.

Формування і подальший розвиток тоталітарної громадсько-політичної системи, яку заснував у 1917 році більшовицький жовтневий переворот, вимагали від влади жорстоких силових дій для того, щоб утримати суспільство в покорі. Репресії 1937 року досягли небачених масштабів. Тому 1937 рік у міжнародній історіографії відомий як рік Великого Терору. Цей термін вперше впровадив у публічний обіг відомий англійський історик Роберт Конквест. На той час у колишньому Союзі Радянських Соціалістичних Республік існувала створена Леніним та удосконалена Сталінінм чітка

система виявлення й знищення так званих “ворогів народу”. Так, саме Ленін створював оту машину знищення, яка діяла протягом всього періоду існування СРСР, виконуючи “завети” вождя.

Цитуємо:
„Одно из величайших, неискорених дел Октябрьского — Советского переворота состоит в том, что передовой рабочий, как руководитель бедноты, как вождь деревенской трудящейся массы, как строитель государства труда, “пошел в народ “ 22.05.1918. Ленин “.

продовження на 2 стор.

Я — Українець!

Хто сказав, що я просто обрав собі Президента? Насправді — я захистив власну долю! Я зберіг майбутнє своїх дітей! Хто сказав, що я просто голосував за Віктора Ющенка? Насправді — я не дозволив зганьбити своє ім’я! Я змусив визнати своє право!

Покажіть мені Українця, який сьогодні не пишається своєю приналежністю до Великої Нації?! Покажіть мені сміливця, який наважиться тепер назвати мене „хохлом”, „малоросом”, „рабом”?

Куди поділися доморощені „революціонери”, що з піною на роті лякали мене „чорними днями”? Куди зникли поважні „друзі”, які так наполегливо радили мені дотримуватись “християнської моралі” — тримаючи при цьому дулі у власних кишенях?

Мою перемогу не розуміють тільки рідні брати на сході. Моє пробудження викликає подив на заході. Назву країни, в якій я живу, вчать в кожному куточку земної кулі. Світ змінився! Бо змінився я, обравши свободу, гідність, правду і справедливість, і це по-християнськи.

Мій доленосний вибір, може не влаштувати будь-кого. Моє становище може викликати заздрість або ж співчуття. Мене можна не любити і навіть ненавидіти. Проте мною вже неможливо знехтувати. Мене вже неможливо не поважати!

І де б не зустрілися ми сьогодні, з випадковим перехожим, який так полюбляє запитувати в спину: „Хто ти? Якого роду і племені будеш?”, я обов’язково обернуся і з гордістю відповім йому в обличчя: „Я Українець! Син народу свого. Слава УКРАЇНІ!”.

Ігор Піголь м. Славута

УВАГА

Газету „Вісник Малозахищених” тепер можна буде передплатити у кожній області України. Сьогодні ми ще не можемо назвати новий передплатний індекс, ще треба переробити договори з Укрпоштою, а вона в Хмельницькій області чинить перешкоди нашій газеті. Державний комітет телебачення і радіомовлення України 11 січня 2005 року перереєстрував газету „ВМ” з Хмельницької обласної на загальнодержавну. „ВМ” виходитиме тепер не 1 раз а двічі на місяць, і міститиме в собі матеріали газети, „ГІ” (зареєстрованої поки що лише в Хмельницькій області). Тобто ті читачі, які передплатили лише газету „ГІ”, або лише „ВМ” будуть отримувати повністю газету „ВМ” (і не один раз а двічі на місяць) за державною перереєстрацією, тому прохання зробити додатково передплату або доплату. Дякуємо

З лютого місяця 2004 року ЗБЗС боролось, щоб читачам газет дозволили передплату і продажу в роздріб за межами Хмельницької області. Напевне, якби не перемога Ющенка у виборчій кампанії, не бачити б нам перереєстрації. Тричі Державний комітет телерадіомовлення України відписувалися, аби не перереєструвати. Але є Бог.

Нам відомо, що, як і в 2003 році, Укрпошта, в 2004 році перешкоджала

передплаті „ВМ” та „ГІ”, брала плату з підписувачів цих газет не 10грн.08 коп за рік, як передбачено угодою, а ще додатково 3грн. Тому, з кого взято зайвих 3 грн., зверніться в Укрпошту — повернуть. Вони вже вибачилися і обіцяли все повернути. Так само нам відомо, що в деяких регіонах наші газети не доходили до передплатника. Просимо не кидати газету, бо саме цього й добиваються вороги малозахищених.

Повідомте нам про випадок неотримання газети та надішліть копію квитанції, і ми гарантуємо, що більше ніколи Вам не затримають газету.

Допомагайте збільшити число передплатників, адже газета є єдиною трибуною і об’єднуючою силою малозахищених. Звертаємо увагу, що мова йде не лише про малозабезпечених, адже особи з достатком (не малозабезпечені) в наш бурхливий час попадають в немилість, і їх тоді душать законом, використовуючи закон і державні служби в корисливих, іноді злочинних цілях,— тобто, стають малозахищеними, а іноді й беззахисними.

Несправедливість суспільства чіпляє за живе рано чи пізно кожного. Тому з цим треба боротися, і якщо цим займатися Вам немає часу, то допоможіть нам. А в справедливій суспільстві буде жити краще Вам.

Звернення до політичних сил до керівників підприємств, господарських товариств, установ усіх форм власності і профспілкових організацій підприємств

Враховуючи, що малозахищені на президентських виборах були найчисельнішими серед виборців, (тому що практично кожна особа в Україні не захищається, а лише переслідується законом) пропонуємо скористатися нагодою довести щирість своїх намірів покласти край беззаконню і свавіллю чиновників та захищати свої інтереси організовано.

Справа, якою Ви займаєтесь, є важливою для Вашого життя, приносить користь і суспільству. Ви, Ваша організація, Ваші рідні та близькі — усі хочуть справедливого ставлення до себе, і це нормально. Вірогідно, проблема не завжди справедливого ставлення до Вас у тім, що боротися за справедливість не є Вашою справою, але ж справедливість, так само як і Вашу справу, треба робити!

Тоді коли вона жива, але її можуть вбити, і тоді, коли її нема, але її можна вродити. Займатися вправедливленням суспільства Вам не вистачає часу, незручно, не звично, накладно... Ми це зробимо за Вас, тільки зважте на те, що якщо Ви за свою важливу справу отримуете зарплату, прибуток, то нам здебільшого платять погрозами, прокльонами, позовами до суду і іншим

продовження на 3 стор.

В наступних номерах “Вісника малозахищених”:

Перемоги борців за
справедливість

Ставлення влади до
малозахищених

Політика
малозахищених

Народ скаже як зав’яже
Юридичні консультації

17 вересня в Славуті відбулася четверта науково-практична конференція „Здоровий спосіб життя”. Її учасниками були цікаві люди: Панасенко, магістр релігійних наук Лютеранського університету (м. Рим), журналіст телерадіокомпанії „Контакт-Славути”, Войтко – голова Ради “З’єднання Борців “За справедливисть”, Галайтатий кандидат біологічних наук, доцент фізвиховання Львівської Державної фінансово-економічної академії, Тюрина з Львівського інституту бізнесу і права, доцент, кандидат педагогічних наук, (кафедра фізичного виховання), Ріпак кандидат педагогічних наук доцент кафедри теорії і методики фізичного виховання Львівського державного інституту фізичної культури, Позин – поет, член Міжнародної асоціації письменників, занесений у книгу рекордів Гіннеса, керівник поетичної творчої студії „Стожари” при університеті Львівський „Ставропігон”.

Слухачами конференції здебільшого були школярі старших класів та педагоги міста Славуті. Але й були зацікавлені проблемою і представники ЗМІ регіону. Деяких ця конференція настільки зацікавила, що запросили ще до себе на „Круглий стіл”. Так, з чаєм і кавою, працювали гості-науковці в редакції газети „Трудовник Полісся”. Треба зазначити, що доброзичливість науковців, шукачів кращих шляхів розвитку нашої держави, проявилася вельми. Для газет борців за справедливість „ВМ” та “ГІ” вони теж окремо влаштували на наше прохання прес-конференцію просто в готелі під час перепочинку в роботі конференції. Але спочатку про теми, які піднесла конференція. Тамара Тюрина, авторка книги „Основи духовної педагогіки” і декількох науково-практичних видань з питань інтуїції, розкрила „Проблему творчої інтуїції та шляхи її розвитку з погляду сучасної науки. Загальна методика наукової творчості”. Розвивати інтуїцію, вважає вона, треба, бо вже доказано, що можна розвивати. Її можна розвинути так (за умови досягнення високої духовності), що аж вийти на контакт з Богом. Вона говорить, що добра інформація не лише лікує, а „якщо людина досягає певної духовної висоти, тоді вона може дуже добре керувати своїм тілом”.

Ігор Ріпак, кандидат наук з фізичного виховання і спорту, висвітлив проблему шкідливих звичок та рухової активності. Мало кого не стосуються ці проблеми. Від їх наслідків страждає все суспільство. Ігор Миронович розповів, що вже практично доведено, що після запровадження організаційних форм фізичного виховання в людини, що не займалася організовано фізично, 8-15 тисяч рухів, а у той, що займається, потенціал - 40 тисяч рухів без перерви. Але все-таки, наголосив він, духовне виховання має йти першим. Григорій Галайтатий переконав конференцію прикладами з практики, що

Здоровий спосіб життя

Цю публікацію ми розпочали в газеті ВМ №10(31) від жовтня 2004 року, але виборча кампанія забрала можливість продовження публікації. То ж, щоб читач не трудив свою пам'ять над тим, з чого починали, публікуємо її повністю.

продуктивність праці прямо залежна від здорового способу життя. Хто його впроваджує (в розвинених країнах це вже робиться), то спостерігає, як спрацьовують економічні важелі. Для цього і в Україні є сильне історичне підґрунтя. На жаль, не всі бачать, що можна подвоїти бюджет через роблення дітей керованими прагненням бути корисними суспільству. Звичайно, не через насилля, а насамперед, зацікавлюючи дітей через організовані форми виховання. Людина сама формує своє здоров'я, їй треба дати це усвідомити, щоб вона прагнула володіти собою і потім допомогти, навчити. Він вважає, що фізичне виховання не повинно концентрувати увагу на вихованні олімпійців, а усі діти і молодь щоб залишалися сьогодні поза увагою, навпаки, вклад держави має бути насамперед у виховання усіх дітей та усієї молоді.

Віра Мальчук, головний редактор газети „Трудовник Полісся”, приймаючи науковців, теж вела цікаву розмову. Зокрема, вона зауважила, що хто б що не говорив, а свободи сьогодні більше. І вона вважає, що ця свобода зобов'язує писати більш сміливо і газета „Трудовник Полісся” намагається бути сміливою. Але тут-таки зауважила, що це страшнувато сказати в газеті недоказові факти. Штрафними санаціями можуть ще задушити нашу свободу, – сказала вона. Про читача досвідчений газетяр сказала: люди в селах перебувають ще у заціпенінні, у них немає свободи від страху. Важко не погодитись. За всі часи різних окупацій, (кінчаючи радянською); мовчання, закритість, особливо на селі, - спасало людей. Ось ця причина – відчуття в собі раба чавить нас донині. Це найстрашніший сьогодні для України нездоровий спосіб життя, який сьогоднішня влада (ще усюди та сама) не викикує, бо її потуги у протилежнім напрямку працюють.

Духовним організатором і наставником конференції, як і трьох попередніх, був Панишко Юрій Митрофанович, кандидат медичних наук, доцент кафедри природничо-математичної освіти Львівського обласного інституту переддипломної педагогічної освіти. Він і визначив лейтмотив конференції, пояснюючи, яким є біополе людини, коли вона говорить і робить добрі речі, а коли злі. Читаючи молитви, підсилює своє біополе. Коли злиться, Проклинає - стає оголеною, беззахисною. Він (на „круглім столі” у „ГП”) навіть привів вислів, що молитва – це коли людина говорить, а Бог слухає. І це влучно, бо Бог слухає не

всіх, а лише тих, хто Йому вірний. Але багато залежить від людини - „бажання людини бути здоровою”, вірність Богу і молитва - гарантують успіх. Особливо допомагає, як каже пан Юрій, коли за людину моляться багато людей. Це висновок вчених, підкреслив він.

Ігор Панасенко особисто мене вразив приємно своєю відданістю найважливішій проблемі — життя людини на землі взагалі. За людською звичкою, той кого ми знаємо, ніби не може бути поважним, але і у цьому випадку Бог дав — показав мені, що видатні люди, часто живуть поряд, поміж нас, а ми їх не помічаємо. На конференції він дохідливо і переконливо розкрив тему: зміцнення віри українців - шлях до здорового способу життя. Проїшовся разом із слухачами від причин до наслідків стану в Україні духовного і фізичного виховання. Змішалися, каже він, а то й помінялися місцями, поняття добра й зла. Більше того, зло тепер вважається звичайним природним явищем. Наприклад, у більшості випадків в фільмах головними героями є не патріоти, високодуховні особистості чи люди праці, а кримінальні „авторитети”... Після перегляду таких передач чи фільмів у культурних людей виникають негативні відчуття роздратування чи невдоволення через даремно втрачений час, а в молодих ще несформованих особистостях виникає бажання наслідувати героїв того чи іншого телесеріалу, щоб за будь-яку ціну жити у розкошах. А яку мораль утверджують багато сучасних пісень?! Рекламуються пияцтво, наркотики, розпуста як обов'язкові атрибути життя. І молодь сприймає це як необхідні речі в житті будь-якої нормальної людини - Але кожен хто переживає за майбутнє розуміє до чого можна дійти, йдучи таким шляхом. Далі автор виступу говорить, що „Необхідно проводити більш жорстоку і рішучу політику в цьому питанні”. Зауважимо, що останнім часом у нашому суспільстві посилюється негативний вплив східної містики, активізувалася згубна діяльність тоталітарних сект, шкідливість діяльності яких, на його думку, відповідними державними органами недооцінюється, „принаймні, більшості громадян невідомо, які саме заходи вживаються державою для протидії цим негативним явищам”. Занепад духовності - корінь зла та причина всіх бід. Нажаль викладання духовності в Україні, зазначив він, на невизначений час відкладається.

Особисто я вважаю, що час цей визначений. Певний, що і читач та пан Ігор погодитесь з цією думкою, як я її пояснюю. Але спочатку процитую ще його. „Люди, які зрозуміли або серцем відчули, що Бог є, що

без Нього не можна існувати, і які усвідомлюють свою приналежність до віри, повинні бути причетними до джерела віри - Церкви Христової”. Вірно, а тепер запитаю усіх: хто? Кучма, що клявся на Біблії, чи Янукович, що хреститься на людях, – усвідомлюють свою приналежність до Церкви Христової? І відповідь дам сам: доки кладе чорт копито на Святе Писання і хреститься на людях, наша доля в чортових руках. І якщо на загальнодержавному рівні Бог вже зарадив нас позбутися безбожних, то на місцях скрізь ще сатана жирує. Попіклюймося про Боже, щоб до Біблії підходила людина-президент Божа. Щоб несли відповідальність перед Богом. Щоб боялася, що йому та рука відгорить, коли на Біблію її кладе чи хреститься нещиро в Богові. Така людина і почне духовне виховання нації, а з ним і здоров'я і мир, і благодать Божа прийде! Бо написано: “Не грішіть і живіть”, або праведний відновить свої сили. Тож хай нам Бог допоможе.

З місця події
Анатолій Войтко

Від редакції. *Спостережливий, спостерігаючи за низкою цих архиважливих науково-практичних конференцій для розвитку не лише особи а й суспільства, спостерігає, що їм ще опираються. Неучасть в ній місцевих можновладців, від яких багато залежить здоровий спосіб життя (як духовний, так і фізичний), говорить про те, що їм ця тема „ріже у вухах”. Воно й зрозуміло. Смертність, захворюваність – показники плотського здорового життя, і беззаконня, криміналітет – показники духовного здоров'я – в регіоні АЕС, тема для чиновника надто не бажана і може коштувати дорого тим, хто такі розмови підтримує. Особливо „ризиковано” було заводити ці розмови перед пришивдшеним пуском заради показухи другого блоку ХАЕС. З одного боку, на пусах нас запевняють про абсолютну безпеку блоків, з іншого – хваляться, скільки мільйонів виділили на додаткову безпеку. Реактор – це живий організм, і якщо ви його (порівнюючи з людиною) вродили ненормальним, то третя рука чи нога для додаткової безпеки нічого не дасть. Важливо, щоб вроджений був нормальним, а потім слідкувати щоб наркоманом не став.*

Проте з кожною такою науково-практичною конференцією збільшується число її прихильників і з'являються вже сміливці серед ЗМІ, що висвітлюють її все ширше. Є певність, що ця тема має перспективу, як така, що повинна вирішувати нагальні, болючі для суспільства проблеми. Не вирішувати їх – все одно, що тиснути на курок пістолета, приставленого до виска планети. Чи бути подібним Тайландському катаклізму?

Хто в хаті господар

Продовження. Початок у попередньому номері газети „ВМ” №12(33).

Санепідемстанція відгородилась: „Ми такими перевірками не займаємось”. Пропрацювавши в школі 18 років, я добре знайом з вимогами щодо гігієни приміщень: чисті вікна, свіже повітря, достатня кількість світла, вологе прибирання тощо. Але все це, виявляється, не потрібне дітям вдома. Тут норма гратися у темному коридорі, дихати затхлим повітрям з сміттепроводу. Кожен тиждень я мила підлогу у коридорі, згодом почала допомагати донька. Але дитя все частіше запитувало, чому сусіди цього не роблять, а їхні діти насміхаються з неї. Буквально через кілька годин, виходячи з квартири, натикались на душпиння, огризки, наліплені рештки жувальних гумок, а в даний час (діти підростають) - пляшки.

Якось, переглядаючи одну з телепередач, запам'ятала слова парубка, якому докоряла літня жінка на нинішнє покоління: „Звідки ж ми такі взялись?”. З всього, що сталося, і нам було замало, щоб зрозуміти, що є люди, які не визнають законів ні земних, ні Небесних.

Під час останньої спроби вирішити питання мирним шляхом (знести стіну) від сусідів (які вже встигли розлучитися та змінити прізвище) ми наслухались такого про себе та про дітей, чого самі не знали. Врешті, у чоловіка, якому всякі дрібні лайки були чужі, виникло бажання самостійно розвалити стіну, на що йому погрозили заявити, що він, розваливши стіну, викрав у них 1000 доларів США.

Довелося справу віддати в руки нашого правосуддя. І ось 15 березня 2002 року подано заяву до Нетішинського місцевого суду. Під час підготовки документів до суду нам повідомили, що дана частина коридора ще й подарована, при розлученні батьків, їх неповнолітній дочці.

На співбесіді у суді представниця ЖКО заявила, що вони мали право приватизувати коридор (без дозволу міськвиконкому та згоди жителів), що стіна нікому не заважає, так як побудована із склоблоків, і світло проникає. Напевно,

вона не знала, що через склоблоки проникає 80% світла, і то, тоді, коли стіна зовнішня, а не знаходиться посеред приміщення. Напевно, вона не бачила і те, що стіна лише на 2/3 із склоблоків, а решта - цегла (на 6-му поверсі), не бачила, що пошкоджено несучу стіну під час вибиття додаткового виходу в цю частину коридору, не дихала тим смородом, який стоїть у приміщенні, не доводилось їй їти ввечері, де „хоч в око стріль”. Не бачила, не чула, не дихала, не знає, як і її начальник п. Мельничук, який під час моєї чергової спроби выяснити, чому не виконується припис прокуратури, зачувши ціль мого візиту, здивовано вигукнув: „Коридор?! Приватизовано?!” Це після півторарічної тяжби справи.

Далі почалась „законна” тяганина. Засідання місцевого суду, яких було (я вже збилась з ліку, шкода що не вела щоденник) близько 12, бо відповідачі по черзі, нехтуючи законом, не з'являлись на засідання, причому, жодного разу не понісши відповідальності за статтею Цивільного Кодексу України.

Після звернення до прокуратури, 12.03.03. нам було повідомлено, що справу детально розглянуто, визнано вину ЖКО. А, — на шпальтах „Нетішинського вісника” 15.03.03., на титульній сторінці з'явилось фото „кращого господарника року у вирішенні соціально-економічних питань” Мельничука І.В., а далі позувала „тендітна жінка”, яка користується **АВТОРИТЕТОМ** серед колег — Корсун К.П. Таке покарання.

Скільки сил, здоров'я і часу втрачено, знає один Господь. Кожен тиждень потрібно було бігати до суду (бо коштів на поїздки, як казали в суді, не було) щоб знати, коли наступне засідання. Щоб потрапити на чергове слухання справи, треба було шукати заміни на роботі з подальшим відпрацюванням. Колеги співчутливо казали: „Ти скоро жити там будеш”. А коли на черговому засіданні чоловік хотів дати свідчення, суддя Гавришук Л.П. недбало кинула: “А ви сидіть, ви тут ніхто!” Чи варто ще щось говорити? Людина у нас ніхто!

Та цього здалось замало. Не каючись (певно, таким людям не відоме таке почуття), сусідка подає справу в Хмельницький Апеляційний суд, на перше засідання якого сама ж не приїжджає, а демонстративно прямує з візком торгувати на базар. Мені знову довелося відпрошуватись з роботи й даремно їхати в Хмельницький, затративши здоров'я, час, гроші.

Справу заслухали на другому засіданні, і рішення місцевого суду схвалили. Суддя повідомив, що рішення можна забрати у місцевому суді через тиждень. Та звернувшись через три тижні в канцелярію, почула що ні рішення, ні справи немає. Ще ніби взагалі, рішення не їм, а мені повинні надіслати і запропонували дзвонити в Хмельницький. Спілкування з секретарем канцелярії обласного суду знову нагадало, що я в лабіринті беззаконня і всездозволеності. Після тривалої паузи з телефонної трубки невдоволений голос повідомив, що рішень вони не надсилають, а справа передана у Шепетівку і скоро буде у Нетішині.

Справа з Шепетівки надійшла. Через півтора місяці, тобто, вже давно пройшов той місяць, на протязі якого я маю право оскаржити рішення суду. Тепер державні виконавці не спішають виконувати рішення. Переважно заявляють **ЗАХОДЬТЕ ЗАВТРА!**

Р. С. На моє запитання до ЖКО, чому не виконується рішення суду, адже термін вийшов, мені повідомили, що справу сусідка (яка так ніби вмовляла чоловіка не веродити стіну), готує скаргу на розгляд у Верховному Суді. Скоро півроку як відбувся Апеляційний суд — рішення не виконано.

Втоплюємо в сльозах Конституцію бездиханну заступницю.

Марія Ковальчук

Від редакції Після суду Апеляційної інстанції рішення вступає в законну силу і зупинити його виконання не вправі ЖКО. У таких випадках візьміть у ЖКО довідку, чому воно не виконує судові рішення, а потім тягніть ЖКО до суду за його невиконання. Ну а як примусити діяти за Законом, то це окрема наука, тому краще звертайтеся до ЗБЗС — допоможемо.

НЕЗАСУДЖЕНИЙ ГЕНОЦИД

(продовження, початок на першій сторінці)

“революционер, который не хочет лицемерить, не может отказаться от смертной казни. Не было ни одной революции и эпохи гражданской войны, в которых не было бы расстрелов. “/ ПЗТ, т.36, стор.503/.

Зазначу, що тоталітарні системи існували задовго до виникнення більшовизму. Ленін і його послідовники в цьому питанні не були першими. Вожді світового пролетаріату удосконалили раніше існуючі режими, пристосувавши до них утопічну теорію земного раю, утворивши таким чином радянсько-комуністичний різновид тоталітаризму. На цій ідейній і організаційній основі був створений спеціальний апарат, який практично втілював у життя накази вождів та постанови “руководящей и направляющей”.

7(20) грудня 1917 року була утворена Всеросійська надзвичайна ко-місія для боротьби з контрреволюцією і саботажем (ВЧК). Згідно з декретом Раднаркому РРФСР від 21 лютого 1918 року, вищеназвана комісія отримала право позасудового розгляду справ за контрреволюційні злочини аж до розстрілу на місці. Повноваження Надзвичайної комісії стали ще ширшими в період проголошення постановою Раднаркому РРФСР від 5 вересня 1918 року так званого “Червоного терору”. За цією постановою комісія отримала право ув'язнювати класових ворогів у тюрми, табори та розстрілювати. У своїй позасудовій діяльності вона керувалася постановою комітету “О правах ВЧК и ревтрибуналов” від 17 лютого 1919 року. Декретом ВЦВК від 6 лютого 1922 року Надзвичайну комісію було скасовано, а при Наркоматі Внутрішніх справ утворено Державне Політичне Управління (ДПУ), якому було надано право позасудової розправи аж до розстрілу. Цією ж постановою Особливій комісії НКВС дозволялося висилати й ув'язнювати в табори **примусових робіт** діячів антирадянських партій та так званих рецидивістів.

продовження у наступному номері

С п і ш і м о д о Є в р о п и

Пересічний європеєць хоче бачити Україну в ЄС. На думку 49% опитаних громадян Німеччини, ЄС мусить вести переговори про вступ до цієї організації з Україною в той час, як лише 28% вважає, що такі переговори треба розпочати з Туреччиною. Опитування проводилось 7-9 грудня фірмою TNS Infratest для німецького тижневика Дер Шпігель. У статті 51-го номеру цього журналу зазначається, що причиною для такої рішучої зміни настроїв стала помаранчева революція в Україні. На думку звичайних німців, в Україні уже є з ким домовлятися. Джерело - www.maidan.org.ua з посиланням на Der Spiegel

“План дій Україна-ЄС підготовлений таким чином, щоб відображати політичну та економічну ситуацію в Україні. Посилена співпраця може здійснюватися з широкого спектру напрямків, включно з політичним діалогом, економічно-торгівельними відносинами, культурно-освітніми обмінами, транскордонною співпрацею та спільною відповідальністю за попередження і вирішення конфліктів. Комісія прийняла цей План дій, щоб продемонструвати свою повну відданість зобов'язанням, узятим перед Україною.” “Мое завдання полягає у тому, щоб створити коло друзів з іншого боку нашого розширеного ЄС”, — сказала Комісар з питань зовнішніх зносин і Європейської політики суспільства Беніта Ферреро-Вальднер. Наша пропозиція щодо вищого рівня співпраці, більшої фінансової допомоги та можливості скористатися тіснішими відносинами з Європою принесе справжні здобутки обом сторонам. Впровадження Плану дій забезпечить основу для подальшої інтеграції демократичної України до європейських економічно-соціальних структур і посилення політично-економічних реформ.”

План дій пропонує поглиблену співпрацю у різних напрямках, а саме:

- Допомогу з приведення законодавчо-нормативної бази у відповідність до законодавства ЄС для розширення доступу до внутрішнього ринку ЄС;
- Участь у певних програмах ЄС у сфері освіти, науки та охорони довкілля;
- Підвищення співпраці щодо управління кордонами, міграції, боротьби з торгівлею людьми, організованою злочинністю, відмиванням грошей, а також фінансово-економічними злочинами;
- Вдосконалення зв'язків з ЄС у таких галузях, як енергетика, транспорт, охорона довкілля та інформаційні технології;
- Підвищення рівня діалогу та співпраці у сфері боротьби з тероризмом, нерозповсюдженням зброї масового знищення, а також діяльності, спрямована на вирішення регіональних конфліктів.

Серед усього іншого План дій Україна-ЄС передбачає співпрацю у напрямку посилення структур, які гарантують демократію, права людини та верховенство права. Особлива увага у ньому приділяється демократичному проведенню виборів (що минають) у відповідності до норм і стандартів ОБСЄ та Ради Європи. Проведення парламентських виборів 2006 року у

відповідності до стандартів ОБСЄ та рекомендацій ОБСЄ/БДІПЛ, включаючи і ті, що стосуються ЗМІ, належать до одних із найважливіших положень зазначеного Плану дій.

Таким чином, згідно з Планом дій, Україна бере на себе відповідальність забезпечити повну повагу до свободи слова та ЗМІ, прав журналістів, включаючи вдосконалення адміністративно-правового поля. Україна також продовжуватиме впровадження судової реформи для забезпечення незалежності, неупередженості та дієвості правосуддя. Іншим важливим напрямком Плану дій є вжиття заходів для боротьби з корупцією.

На додаток до цього План дій стане основою для посилення співпраці між Україною та ЄС з цілої низки регіональних і міжнародних питань, включаючи попередження конфліктів і управління кризовими ситуаціями. Особливе значення надається пошуку належного вирішення придністровського конфлікту.

Наголошуючи на твердій підтримці, яку ЄС надає у відношенні вступу України до Світової організації торгівлі (СОТ), План дій також передбачає розгляд можливості встановлення зони вільної торгівлі між Україною та ЄС після вступу України до СОТ.

Впровадження ЄПС (Європейський план сусідства) буде підтримуватися підвищеною фінансовою допомогою. У рамках нинішнього бюджету TACIS (для східних сусідів ЄС) і MEDA (для південних сусідів ЄС) країни-партнери отримують 8,5 млрд. євро у 2000-2006 рр. Комісія запропонувала фактично подвоїти цю суму на період 2007-2013 рр. і виділити на новий Європейський інструмент сусідства та партнерства (European Neighbourhood and Partnership Instrument) майже 15 млрд. євро.

Підготовлено на основі інформації Представництва Європейської Комісії в Україні, Молдові та Білорусі (<http://www.delugr.ccc.eu.int>) та офіційної інформації Ради Європейського Союзу.

22 листопада приступила до виконання своїх обов'язків нова Європейська комісія, очолювана Жозе Мануель Баррозу (представником Португалії). Питаннями відносин з Україною у Комісії ЄС займається Комісар з питань зовнішніх відносин та Європейської політики сусідства Беніта Ферреро Вальднер (представник Австрії).

В одному зі своїх виступів тепер вже чинний Президент Єврокомісії ще раз нагадав про пріоритети Європейської

Комісії. „Ми повинні створити умови для зростання та появи нових робочих місць, поділяючи процвітання та можливості в усьому союзі, - заявив він. — Щоб зробити це, ми повинні сконцентруватися на інноваціях, освіті та дослідженнях, ми повинні використовувати знання для зростання... Ми повинні посилити європейську демократію, наблизивши союз до людей, і працювати в напрямку ратифікації нової Конституції. Ми повинні досягти на всьому нашому континенті успіху нашого недавнього розширення. Ми повинні працювати, щоб покращити якість життя, міцно пов'язаного з сучасною європейською моделлю, базованою на економічному динамізмі й соціальній справедливості. Ми повинні ще раз підтвердити провідну роль союзу як простору свободи та справедливості, і ми повинні зміцнити наше лідерство в прагненні миру, безпеки та сталого розвитку в усьому світі. Ми повинні створити Європу для майбутніх поколінь і використати бачення та ентузіазм нашої молоді”.

Країни - члени ЄС погодили 13 грудня ц.р. послідовність Президентства у ЄС (Інститут Президентства – це інститут головування країн-членів ЄС у Раді Європейського Союзу. Країни-члени обіймають цю посаду по черзі упродовж шести місяців. Іншими словами, країни, одна за одною, беруть на себе зобов'язання, що стосуються організації роботи Ради ЄС, контроль за виконанням її завдань, сприяння ухваленню політичних та правових рішень та посередницьку функцію між державами-членами. Президентом Ради ЄС є міністр закордонних справ країни-президента.)

Майбутнє (після 2006 року) Президентство, відповідно до Європейської Конституції, передбачається проводити групами по три країни. Кожна група включатиме велику та маленьку країну та, як мінімум, одну нову країну – члена. Болгарію та Румунію також вже включено у перелік головування. Кожна група з трьох країн обійматиме посаду Президентства протягом періоду часу, що складає 18 місяців – одна з трьох країн буде основною протягом шести місяців, тоді як інші дві допомагатимуть їй. Таким чином, протягом 18-місячного терміну кожна з трьох країн відіграватиме основну роль по черзі і отримуватиме підтримку від інших двох країн групи. Ця система, на відміну від чинної системи, коли Президентство змінюється кожні 6 місяців, покликана зберегти інституційну пам'ять і забезпечити послідовність здійснення зовнішньої політики ЄС.

Підготовлено на основі матеріалів EU Observer (www.euobserver.com) та офіційної веб-сторінки Європейського Союзу (www.europa.eu.int)

З 31 січня по 04 лютого 2005 у Великобританії пройде 773-я конференція Уїлтон Парку, провідного центру дискусій з міжнародних питань. Кожного року організація проводить більш ніж 50 конференцій у конференц-центрі, який знаходиться у Сассексі, на півдні Англії. Основними питаннями, які будуть розглядатися на 773-ій конференції, – “Україна: перспективи на майбутнє” – стануть перспективи розвитку України після президентських виборів 2004, плани щодо партнерства з Європейським Союзом, відносини з Росією та новими сусідами після розширення Європейського Союзу, питання безпеки України та питання засобів масової інформації в Україні.

На конференції плануються виступи Євгена Марчука, колишнього прем'єр-міністра України та міністра оборони, Бориса Тарасюка, голови Комітету з питань Європейської інтеграції ВР України, Володімежа Цімошевича, Міністра закордонних справ Польщі, Олега Шамшура, Заступника Міністра Закордонних справ України, Павела Демиша, колишнього Міністра Закордонних справ Словаччини, Віктора Черномірдіна, посла Росії в Україні, Сергія Тигіпка, колишнього голови НБУ, Юлії Мостової, заступника головного редактора газети “Дзеркало тижня”, Ієн Боуга, Голови Представництва Європейської Комісії в Україні, Молдові та Беларусі, Піркка Тапіола, радника з питань України Генерального Секретаря/Високого Представника з питань Спільної зовнішньої та безпекової політики, Ролфа Уелбертса, Голови відділу з питань Росії, України, Беларусі та Молдови Федерального офісу із закордонних справ, Берлін.

Ця конференція є відкритим заходом для тих, хто готовий поділитися своїми експертними висновками чи просто зацікавлений у вищезазначеній темі. У разі виникнення питань щодо участі звертайтеся, будь ласка, до Нандіні Бевінс, адміністратора конференції, за телефоном +44 (0) 1903 817695, за факсом +44 (0) 1903 817162 чи за електронною адресою nandini.bevins@wiltonpark.org.uk

Джерело – офіційна веб-сторінка Уїлтон Парку www.wiltonpark.org.uk

Підібрав і підготував до друку
Іван Висновок

Звернення до політичних сил до керівників підприємств, господарських товариств, установ усіх форм власності і профспілкових організацій підприємств

нищівним тиском. Але ми виходимо з того, що неправдою правду не задушити, і ті зухвалці, що тиснули на нас, першими уже відчули, що ту яму, яку вони копали нам, викопали собі.

Ми до певної міри (залежно від Вашої відкритості) можемо бути гарантом Вашої незалежності від протизаконних посягань корупції, мафії, рекету будь-яких державних органів, у тім числі і наглядових, і контролюючих. Навіть якщо, дай Боже, Ви сьогодні й благополучні, але де гарантія, що Ви коли-небудь не станете малозахищеними.

Іноді Вам (ставши колективним членом нашої організації) буде досить нашого авторитету борців за справедливість, щоб Вас не чіпали нечесні. Отже, незалежність „З'єднання борців „За справедливість” – це переваги для вирішення Ваших проблем, які залежать від влади. Для конкретної розмови просимо відвідати наш офіс за адресою: м. Нетішин, вул. Набережна, 7.

Наша боротьба призводить до позитивних змін в суспільстві: зменшується свавілля корумпованої влади, зростає вага закону, авторитет справедливості.

Нам вдається відстоювати інтереси фізичних і юридичних осіб навіть тоді, коли у справі задіяні вищі чини влади або й мафії. Газети («Вісник малозахищених» і «Гаряча інформація», власником яких ми є), у комплексі із правопошлювачкою і захисною діяльністю „З'єднання борців „За справедливість” по захисту прав, свобод і законних інтересів малозахищених в регіоні забезпечили найдемократичніші вибори. Ми були ініціаторами і організаторами навчання членів виборчих комісій, громадсько-політичних активістів п'яти областей по програмі „Громадські організації у виборчому процесі”. Ми є єдиною в регіоні визнаною населенням силою, що захищає

його інтереси. Ми здійснюємо законними засобами захист підприємця від проявів комерційного згвалтування і державного рекету та захист прав свобод і законних інтересів усіх інших малозахищених (фізичних і юридичних) осіб у прецедентних і конфліктних справах з корумпованою недемократичною частиною влади. Найбільший ефект публічного впливу на маси дає висвітлення ходу і результатів цієї діяльності.

Ми гуртуємо навколо себе громадсько-політичні сили, які щиро прагнуть народу добробуту. Наприклад, публікувалися в нашої газеті представники Демократичного блоку “Славутчина”, окремі депутати міста Славута, представники від блоків і партій Нетішина, Острога, Славуті. Публікувалися у нас із Кам'янець-Подільського і полтавчани. Зацікавлений народ стає керованим громадсько-політичними активістами потрібного народу напрямку.

Цей комплекс і приводить до поступового успіху демократизації в регіоні. Народ прагне поширення нашої діяльності. Але наше встигання за попитом дається з величезними проблемами, насамперед, фінансування видавництва газет.

Суди уже покращили своє ставлення до вирішення справ за участю представників від ЗБЗС. Ми знаємо і робимо, щоб суспільство, в якому Ви вибрали жити й працювати, ставало для Вас справедливим і пропонуємо пожертвувати на нашу діяльність.

Багаторічною діяльністю, попри всі переслідування, ми довели, що уміємо не лише вистояти, а й зробити і для Вас, і для Ваших дітей, і для Вашої організації так, щоб Вас несправедливо не чіпали.

Вам залишається лише переконатися, що наша справа вигідна Вам, та допомогти їй жити добровільною пожертвою чи безповоротною допомогою (як неприбутковій громадській організації).

Або ж, якщо Ви з тих, хто допомагає не жертвою, а наданням можливості заробити заробітком то пропонуємо Вам співпрацю в:

* виконанні журналістських запитів, організації громадських слухань депутатів чи відповідальних службовців з питань, що Вас хвилюють;

* представленні інтересів в органах державної та судової влад з правових питань;

* здійсненні законними засобами захисту підприємця від проявів комерційного згвалтування і державного рекету;

* розробці проектів нормативних документів локального характеру: колективних договорів, угод, правил внутрішнього розпорядку, контрактів;

* написанні проекту для отримання грантів (безповоротних грошових допомог); розміщенні дописів, оголошень, реклам в газеті потрібних Вам публікацій, що збудовують суспільство;

* наданні допомоги у проведенні зборів, конференцій, створенні правозахисних громадських угруповань.

* створенні осередків ЗБЗС (в організаційному плані, з нашої сторони, буде надана допомога);

* проведенні навчань (читка лекцій, бесіди, тощо), вечорів запитань та відповідей;

Прийmemo Ваші інші пропозиції.

Борці за справедливість, як бачите, потребують не подачок, а пожертв, зроблених свідомо! Хочемо отримати від Вас кошти не тому, що співчуваємо Вам, а тому, що наше співчуття Вашій злободенній участі у Всеукраїнському і місцевому безправ'ї і свавіллі корумпованої влади спонукає нас боротися конкретно і ефективно проти цього безладу. Кожна захищена нами особа отримує найцінніше: впевненість, що справедливість можна і треба добиватися. Якщо раніше наша перемога могла мати

негативні наслідки, то зараз захищені почувують себе героями, а переможені обходять їх десятою дорогою.

Ми можемо виявитися для Вас корисними негайно. Якщо Вам є скрута звернутися з позовом до суду на незаконних кривдників, але сума позову перевищує Вашу спроможність сплатити державне мито і оплатити технічні послуги суду, або Ви не хочете ризикувати втратити ще й цю суму, то наше звернення до суду на захист Ваших інтересів звільняється від сплати і державного мита, і від оплати судових послуг.

Вирішивши пожертвувати на цю добру справу (або вкажіть вибрану Вами частину, на яку Ви хочете пожертвувати: видання газет, чи передплата газет німечним; представництво інтересів; правова практична просвіта; консультації, публікація правопросвітницьких, допомога в складанні юридичних документів; лобіювання громадсько-політичних інтересів справедливості):

1) повідомте нам за тел.: 3-22-14,3-45-23, і ми все врегулюємо.

2) якщо бажаєте зробити пожертву самостійно по безготівковому розрахунку то:

Р/р 26004732741350 в Рівненській обласній філії УСБ, МФО 333012, м. Острог (м. Острог, вул. Л. Українки, 2).

3) якщо готівкою, то за формою, що дамо на Ваш запит, або ж така є в кожному банку.

4) якщо в іншому вигляді (товаром, послугами чи підтримкою громадсько-політичною), то (бажано) повідомте нам, якою буде Ваша допомога, щоб ми розраховували на неї.

5) зазначте, чи бажаєте бути учасниками контролю за використаннями нами Вашої допомоги.; чи бажаєте, щоб Вашу благодійність ми опублікували.

Скористайтесь винятковою нагодою, прийміть участь у добрій справі — стеліть дорогу справедливості для себе, для дітей і внуків Ваших! Рада „З'єднання борців „За справедливість”, редакційна рада „ВМ” і „ПІ”

Боротьба за справедливість

Україна! Ненько, як тебе вже не мучили, не катували, не гнузали. Мабуть, сьогодні немає жодної людини, не тільки в Україні, а й в Європі, яка б не цікавилася подіями, пов'язаними з українськими виборами 2004. Український народ, продемонстрував, що далі за цю, що є, межу відчаю, злиднів, зниження добробуту буття, вже не дозволить нікому переступити. Українці повстали проти фальсифікації свого волевиявлення. Кращим політичним виразником душевного стану громади виявився Віктор Ющенко та його оточення. Весь український народ відкрив очі, встав з колін на захист своєї держави і вийшов на вулиці своїх міст від малого до великого, неначе ведмідь, якого допекли.

З перших днів революції дуже хвилювалася, переживаючи за долю України, добросовісна жінка, мати і бабуся та просто патріотка своєї країни, Марія Петрівна Мельничук. В своєму невеличкому селі Бадівка, що знаходиться на Рівненщині в Острозькому районі, цілими днями не відходила від телевізора і молила Бога, щоб було все по совісті, по справедливому. Витерпіла до шостого грудня, та побачивши, що зі всієї України їдуть люди, щоб підтримати В.Ющенка, на заклик надлюдська сила самопорятунку Марію Петрівну витягнула їхати до Києва, щоб своєю участю допомогти своїй державі. Цією силою, напевно, був простий народ, який відстоював свої права та волю, перебуваючи там — на Майдані. Чи потрібно це вже для жінки похилого віку, пенсіонерки, бабусі: ночувати в холодних наметах, голодувати та мерзнути і не знати, чим це може закінчитися Завтра. Навряд чи в її роки знайдеш багато подібних активістів. Патріотка поїхала до найближчого штабу В.Ющенка, який знаходився в місті Нетішин. Вона не знала, як і радіти, коли їй пішли назустріч люди зі штабу. Тетяна Василівна, жінка, яка реєструвала бажань, з усмішкою на лиці з задоволенням записала жительку Бадівки до списку людей, які повинні були їхати тієї ж ночі. Проінструктувала, що виїзд о третій ночі і збираються усі біля готелю Горинь. Та чи знала ця патріотка, що її радість зміниться на сльози і розчарування? Звичайно, ні. Марія Петрівна прибула до вказаного місця о другій ночі. Ще нікого не було і коли навіть було вже о пів на третю, зять, який привіз спеціально серед ночі тещу з села, щоб провести в дорогу, навіть почав жартувати: „Мамо, напевно, одну Вас повезуть чи що?” Та тут підійшов гурт людей, пенсіонерка, не вагаючись, підійшла до них і запитала, чи вони до Києва. На її запитання один із чоловіків, якого бачила Марія Петрівна в штабі, сказав, що вони їдуть по завданню, і її не візьмуть. Не повірила — гадала-жартують. Перед поїздкою хтось запропонував сфотографуватися, дозволили і Марії Петрівні, після чого всі поспішили до мікроавтобуса, який під'їхав, як було заплановано, о третій годині ночі, щоб зайняти місця. Та для літньої жінки не було місця, хоча вона, як і всі, була записана. Знайшлася одна добра молода людина, поступилася своїм місцем. І звичайно, коли для неї сказали вийти з машини, відмовилася. Тоді, після таємного обговорення, жінку везуть до міліції. Але вона сидить, не може зрозуміти, чому її так хочуть позбутися, адже вона така сама людина, яка хоче кращого життя не так для себе, як для своїх дітей і внуків та для всього українського людства. Можливо що й автобус на

людські гроші найнятий... Працівник міліції, Ташук В., який був в ту ніч з Бугайчуком В.- чергові на дільниці, на моє журналістське запитання сказав: „Так, в ніч з 6 на 7 грудня до міліції, під'їхав мікроавтобус, водій та господар якого були дуже знервовані. Вони попросили їм допомогти розібратися з жінкою, яка сиділа у них в авто і не збиралася звідти виходити. Водій пояснив, що вона „нагло” залізла до машини, і заважає їм в їх особистих справах. Жінку попросили вийти з мікроавтобуса, на що вона відповіла, що не вийде і поїде з ними туди, куди і вони. Тоді я, мій напарник та водій автомобіля, доклали трохи сили, взявши жінку попід руки, просто витягнули її з авто. Після цього водій зі своїм господарем поїхали в своїх справах ми пішли по своїх, а Марія Петрівна Мельничук поїхала зі своїм зятем та дочкою, які приїхали слідом за нею”.

„Ось тобі і діти, яким хочеться добробуту та миру, ось тобі і внуки, яким хочеться щасливого майбутнього, і нагода ж була (може, і остання) їхати, щоб відстоювати права і свободу людей” — так думала пенсіонерка тоді, коли її викинули з мікроавтобуса четверо здорових мужчик без пояснень. Як тепер сусідам розказати, засміють же. Зранку, не вагаючись, вона направилася до штабу. Зустрівши там ту жінку, яка реєструвала її до поїздки, Тетяну Василівну, (яка до цього часу приховує своє прізвище), але, як на диво, і та не змогла пояснити для пенсіонерки, чому для неї не було місця, хоч вона, так як і всі, була записана до поїздки в Київ з 6 на 7 грудня 2004 року. Та, грубо відмовивши сказала, що нічого не знає і нічого пояснювати не збирається.

Провівши невеличке журналістське розслідування, я завітала до штабу Віктора Ющенка, де дуже емоційно зустріла мене та ж сама Тетяна Василівна. Зухвало поливала брудом нашу організацію і наших працівників, хоча це до справи ніякого відношення не має, нічого не пояснила, а якщо точніше, то і не хотіла. Після чого я змушена була звернутися до начальника штабу, Юрія Олексійовича Самолюка, з надією на те, що хоч він зможе поставити крапку в цій справі. На відмуну від його підлеглої, Юрії Олексійович звяз на себе всю відповідальність за цей інцидент, пояснив, що Марія Петрівна Мельничук дійсно була зареєстрована до списку людей, які збиралися їхати до столиці в ніч з 6 на 7 грудня 2004 року. Але за непередбачуваних обставин, які склалися з транспортом (коли мав їхати не мікроавтобус, а великий автобус) для всіх не вистачило місць. Працівники штабу вирішили, що краще буде, коли туди поїдуть самі витриваліші, адже там не найкращі умови для проживання, тобто, потрібно постійно бути на холоді, спати декілька днів в наметах та харчуватися аби-як, а для жінки похилого віку це було б важко, і тому поїхали тільки чоловіки, а там, де проживає Марія Петрівна, немає телефону, і ніхто не зміг її сповістити про ці зміни.

Ось так сталося, що не потрібно вже було кудись їхати, щоб допомогти відстояти справедливість тому, що прийшлося захищати себе тут. І не потрібно бути людиною, яка займає високу посаду, а простою пенсіонеркою, щоб тебе скривдили і втоптали в бруд. Можливо, ця сама пенсіонерка ще більше допомогла б як морально, так і фізично, аніж хто інший, не здатний зрозуміти почуття патріотки або хоч ввічливо, гідно її віку, переконати.

Надія Задума.

ЮРИДИЧНА КОНСУЛЬТАЦІЯ

Державна допомога сім'ям

Соціальне законодавство нашої країни передбачає надання посиленої допомоги батькам у процесі виховання дітей. І одним із видів такої допомоги є надання батькам або особі, яка фактично доглядає дитину, різних видів матеріального забезпечення. Законодавство, що регулювало надання державної допомоги сім'ям з дітьми до 1992 р., не було систематизоване та узагальнене в одному законодавчому акті та характеризувалося низкою недоліків. Законом „Про державну допомогу сім'ям з дітьми” з 1 січня 1993 р. було передбачено 11 видів державної допомоги, але 7 з них призначалися та виплачувалися без урахування доходів сім'ї, і реальні розміри цієї допомоги залишалися низькими, не гарантували соціального захисту малозабезпечених сімей з дітьми. Після внесення змін до Закону „Про державну допомогу сім'ям з дітьми”, метою яких стало подальше вдосконалення системи державної підтримки сімей, в яких виховуються діти, норми зазначеного Закону встановили гарантований державою рівень матеріальної підтримки сімей з дітьми шляхом надання державної грошової допомоги з урахуванням складу сім'ї, її доходів, віку, стану здоров'я дітей тощо. На сьогодні передбачено п'ять видів державної допомоги.

1. Допомога по вагітності та пологах призначається вагітним жінкам, не застрахованим у системі загальнообов'язкового державного соціального страхування (ст. 7 Закону „Про державну допомогу сім'ям з дітьми”). Розмір допомоги становить 100 відсотків середньомісячного доходу жінки (зарплати, стипендії, грошового забезпечення, допомоги по безробіттю), але не менш як 25 відсотків установленого законом розміру прожиткового мінімуму для працездатної особи (в сумі 386,73 грн.). Якщо чергове призначення допомоги по вагітності та пологах збігатиметься з відпусткою для догляду за дитиною до досягнення нею трирічного віку, така допомога надається незалежно від допомоги по догляду за дитиною. Тобто, якщо мати вже одержує допомогу по догляду за дитиною до досягнення нею трирічного віку, вона одночасно має право на призначення обох видів допомоги: і по вагітності та пологах, і по догляду за дитиною. Допомога по вагітності та пологах застрахованій особі надається відповідно до Закону „Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування у зв'язку з тимчасовою втратою працездатності та витратами, зумовленими народженням та похованням” у формі матеріального забезпечення, яке компенсує втрату заробітної плати (доходу) за період відпустки у зв'язку з вагітністю та пологами (статті 38, 39 цього Закону).

2. Одноразова допомога при народженні дитини відповідно до статей 10, 11 Закону „Про державну допомогу сім'ям з дітьми” надається одному з батьків дитини (усиновителю чи опікуну), не застрахованому в системі загальнообов'язкового державного соціального страхування, причому у разі народження (усиновлення, встановлення

опіки) двох і більше дітей допомога надається на кожну дитину. Застраховані особи користуються матеріальним забезпеченням відповідно до Закону „Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування у зв'язку з тимчасовою втратою працездатності та витратами, зумовленими народженням та похованням” (статті 40, 41 цього Закону). Відповідно до постанови Правління Фонду соціального страхування з тимчасової втрати працездатності, на сьогодні допомога при народженні дитини становить 725 гривень.

3. Допомога по догляду за дитиною до досягнення нею трирічного віку є одним із видів соціальної допомоги, що надається особі, яка фактично доглядає дитину до досягнення нею трирічного віку. Особам, застрахованим у системі загальнообов'язкового соціального страхування, допомога надається за рахунок коштів Фонду загальнообов'язкового соціального страхування у зв'язку з тимчасовою втратою працездатності відповідно до Закону „Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування у зв'язку з тимчасовою втратою працездатності та витратами, зумовленими народженням та похованням” (статті 42-44 цього Закону). А особам, не застрахованим у системі загальнообов'язкового державного соціального страхування, — за рахунок коштів державного бюджету у вигляді субвенцій місцевим бюджетам відповідно до Закону „Про державну допомогу сім'ям з дітьми” від 21.11.1992 р. Розмір допомоги встановлюється правлінням Фонду і складає на сьогодні 42,50 грн. на кожну дитину щомісячно.

4. Допомога на дітей малозабезпеченим сім'ям з дітьми призначається відповідно до Закону „Про державну соціальну допомогу малозабезпеченим сім'ям”. Її розмір визначається як різниця між прожитковим мінімумом для сім'ї та її середньомісячним сукупним доходом. З 1 січня 2003 р. Законом „Про державну допомогу сім'ям з дітьми” передбачена допомога на дітей одиницею матерям, одиницею усиновителям (вдовам, вдівцям), яка призначається на кожну дитину в розмірі 10 відсотків прожиткового мінімуму для дитини відповідного віку. На сьогодні розмір зазначеної допомоги разом з індексацією становить: на дитину до 6 років — 35,24 грн., на дитину від 6 до 18 років — 43,96 грн.

5. Допомога на дітей, які перебувають під опікою чи піклуванням відповідно до ст. 16 Закону „Про державну допомогу сім'ям з дітьми” призначається особам, визначеним в установленому законом порядку опікунами чи піклувальниками дітей, які внаслідок смерті батьків, позбавлення їх батьківських прав, хвороби батьків чи з інших причин залишилися без батьківського піклування у розмірі, що дорівнює різниці між прожитковим мінімумом для дитини від повідного віку та середньомісячним розміром одержуваних на дитину аліментів та пенсій за попередні шість місяців.

Юридичний Вісник України №59
11-17.12.04 ст.13.

Народ скаже, як зав'яже або посміємось з себе щоб з нас інші не сміялися

Ясновидець

Що за проблема? Шукають Тигипко. І куди він подівся?

Ясно сказали ж Вам - на лижах в Альпах катається! Сніг зійде - знайдете.

Кучма дивиться теледебати, поряд пляшка Nemiroff, слухає Януковича, за кожним його

проколом п'є: — Ще два стакани і я теж піду в опозицію...

Кучма дав Литвину „Героя України”. Раніше ця медаль називалася „За порятунок потопаючих”....

Приходить Янукович до Кучми і говорить: -А Ви бачили, який годинник собі Ющенко купив? -Ні! А ну покажи!

“Вісник Малозахищених”
Інфолпрмаційна-громадсько-політична газета.
Засновник - ГО “З'єднання борців “За справедливість””.
Свідोцтво про державну реєстрацію КВ № 9485 від 11.01.2005 р.
Голова редакційної ради
Анатолій Войтко

Газета виходить двічі на місяць
Програмні цілі: захист інтересів скривджених, принижених, знедолених і несправедливо ображених; надання консультацій
Передплатний індекс **08697**.
Ціна 10,08 грн. на рік
Виявляйте, картайте, допомагайте
- ГУРТОМ ПОБОРЕМО

Редакція не завжди поділяє позиції авторів публікацій; залишає за собою право редагувати та скорочувати тексти, змінювати заголовки. Відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних назв та інших відомостей несуть автори публікацій. Листування з читачами - тільки на сторінках газети.
У разі передруку посилання на “Вісник малозахищених” обов'язкове

Адреса редакції:
вул. Набережна, 7, м. Нетішин, Хмельницька обл., індекс 30100
тел.: (03848) 3-22-14,
факс: (03848) 3-45-23
e-mail: zbzs@nh.km.ua
Банківські реквізити:
р/р 26004732741350 в Рівненській обласній філії УСБ м. Острог, МФО 333012, Код ЗКПО 22764531
Газета друкується у
ВАТ “Рівненська друкарня”
вул. Київська, 10, м. Рівне, 33027
e-mail: druk@rivne.com
Тираж 1 000 Зам. №444